

Pripadam starejši generaciji (1939). Po osnovni izobrazbi sem tekstilec, čeprav sem ob delu doštudiral Višjo upravno šolo s katero sem dosegel višjo izobrazbo. Vmes sem študiral na VEKŠ in Ekonomski fakulteti, vendar študija nisem dokončal.

V Kranju sem študiral solo petje in klavir. Pozneje znanje klavirja nisem utrjeval, a petje mi je še danes kulturna in družbena sprostitev. Pri Partizanskem pevskem zboru sem sodeloval 25 let.

V srednjo šolo sem se vpisal po večletnem premoru po končanju osnove šole. Že med tem časom me je veselilo pisanje zgodb na temo ribniške suhorobarske dejavnosti. Pisal sem jih za nekatere regionalne časopise. Po upokojitvi pred petnajstimi leti sem za potrebe čebelarskega društva napisal *Zgodovino čebelarjenja v ribniški dolini* (2005). Sledile so knjige: *Ljudje pod Boncarjem* (2008), *Ona in ona in on* (2010), *Profesor* (2012), *Mokarice* (2013) in *Dekle z juga* (2014). Na objavo oz. izdajo čaka knjiga z naslovom *Šifra*.

Ljudje pod Boncarjem je ljudska povest iz časov, ko so preko Boncarja (prehod iz kočevsko-ribniške in sodraške doline na bloško ravan) še tovorili in vozili blago v Trst in nazaj.

Ona in ona in on so kratke zgodbe delno tudi z mojega zdomstva (1961).

Profesor je zgodovina mojega rodu in gradnje cerkve pri Novi Štifti.

Mokarice imajo za kuliso čas in družbeno dogajanje od 2. svetovne vojne do današnjih dni.

Dekle z juga je zgodba o izbrisanih po nastanku slovenske države.

Šifra ima tematiko neupravičenega 'lastninjenja', v novi državi.

Po izidu prvih dveh knjig sem se odločil, da pri pisanju sledim času v katerem živim. Tako imajo zadnje tri knjige za kuliso zgodbe sedanje družbeno dogajanje.

Vmes sem napisal brošuro v kateri sem opisal pogled na gospodarstvo v ribniško sodraški dolini. V njej so opisana dela, kot oranje, brananje in druga kmečka opravila. Razlog za to je ugotovitev, da šolarji, ki prihajajo na ogled muzeja, ne poznajo kako se prideluje hrana in, posebno še, kako se je pridelovala nekoč, ko še ni bila tehnika obdelave zemlje na tem nivoju, kot je zdaj.

Knjige izdaja moje Kulturno etnološko društvo Maticova etno hiša, čemur lahko rečem, da je to samozaložniško delo. Sam rešujem finančne težave izdajatelja.

Pred cca šestimi leti sem dokončal Maticovo eno hišo, ki sem jo ustvarjal več kot 8 let. Ime nosi po nekdanjem hišnem imenu moje rojstne hiše (Pri Maticovih).

Pred petimi leti sem postavil 14 obeležij križevega pota od Maticove etno hiše do cerkve pri Novi Štifti. Želel sem 'duhovno povezati' preteklost, ki jo prikazujem v Maticovi etno hiši s cerkvijo pri Novi Štifti.

Skoraj 40 let se ukvarjam s čebelarstvom; v preteklosti več, zdaj le še s cca 15. čebeljimi družinami.

Med službovanjem v Ljubljani sem se neformalno izobraževal na različnih tečajih, kar počnem še danes – zlasti na Ljudski univerzi v Kočevju.

Pred Maticovo etno hišo sem v lanskem letu postavil skulpturo kanona ali topa, kot so nekoč imenovali tako zložene suhorobarske izdelke, ki so jih nosili na hrbtu in prodajali po svetu. Mislim, da skulptura daje patino nekemu minulemu času.

P.S.

Navedene knjige se lahko dobijo po ceni 10 evrov za kos na kontaktu, ki je naveden v sklopu internetne strani.

Obiski in ogledi muzeja so po predhodni najavi.

15. maja 2015